

אי אפשר להכתיב לאש"ף את תנאי ההתפנות • אפשר לשבת על הכיכונים, אבל זה לא נוח • הליכוז הגיע השנה לשילמו ומוציא יצרים אפלים • דמיון מרקיע נוסח אלף לילה ולילה

הערבים הרסו את בית דיין

לוי יצחק הידושלמי:

הרגשות תמיד מסעירים את הגברת רחל דיין. היא אינה היסטורית, כפי שהעדה על עצמה. אבל היא ריגשית מאוד. לכן, כה התרגשה כאשר ניצבה מול הפועלים שעסקו בהריסת הגדר שליד ביתה-לשעבר ונוכחה לדעת שהם ערבים.

היא אמרה בפאתוס: „איזו חגיגה לערבים, עכשיו יהיה להם מה לספר לנכדים — הם הרסו את ביתו של משה דיין“. אמנם הרסו רק גדר ולא בית; הפעולה נעשתה לפי הורו

קשת רבין

אות הרשות המוניציפאלית החוקית של העיר העברית הראשונה. שלמה להט — שהתייצב בכבוד מאחורי החלטת העירייה — גם הוא, אם אינו טועה, בא בכריתו של אברהם אבינו לפי דיני ישראל והינו יהודי כשר, אך עובד דת הן בבחינת דברים טפלים ובטלים. הגברת רחל דיין ראתה לנגד עיניה ערבים — ו„סיפס“ סה“ עליהם. זה קל יותר, זה נוח יותר.

”מעריב“, 14.7.1982

יצחק רבין:

אש"ף לא הונע

קודם כל יש להכיר בכך, שאויבנו העיקרי — אש"ף — לא הובא למצב של כניעה-ללא-תנאי, ואין בכוחה של ישראל להכתיב לו את תנאי-ההתפנות מביירות ואת גורלו בלבנון. לפיכך, חייב להיקבע סדר-עדיפויות ברור, המושתת על אשר הושג בידינו באמצעות צה"ל ועל אשר לא הושג. היעד הראשון אתה הוא סינוי אש"ף מביירות. שכן, בכך תיקבע תוצאת המלחמה בלבנון כולה, למרות שלא כך תוכננו הדברים מלכתחילה ולא כך נחוץ עלידינו. הייתה אפילו מעו להציע סינוי אש"ף מביירות לטרופי שלבנון, אם התעקש סוריה שלא לקלטם. זאת כדי להבטיח את השגת היעד המרכזי שלנו.

”ידיעות אחרונות“, 16.7.1982

יואל זקום:

הליכוז הגיע לשילמו

אכן, כל מה שחוו שיקרה בשנה הראשונה לשילטונה, החל מתרחש רק בשנה החמישית, במרוכז כשהתפרצות לבת; מערכה חסרת-בושה לעריפת ראשים ומינויים מיסלגתיים מתנהלת בתפקידים ציבוריים וממשלתיים. אמר צעירתיקשורת הממלכתיים סורסו ונהפכו ל-קריקטורה של עצמם.

שפני מדינה גורלית החלו נוחתים פה אחד — פיו של ראש-הממשלה, כשהממשלה והכנסת נעשות לחותמות-יגומי. הדמוגוגיה, הפולמוס והעקיפות במישור הפנימי מההיצוני החלו ממלאים תפקיד חשוב בניהול ענייני המדינה. הסחת עלבונות אישיים בפנים ובחזק היתה לעיתים תחליף להליכים פוליטיים שחוליים.

הירות השליטון החלה מולידה מדי יום רעיונות והצעות איך להגביל את חופש-

במדינה פשעים שוררת בסמאציה

האמנם היתה הצעירה אמורה לאסוף את הכסף בעת שוריה-הכסף?

חנה עמר היא בת 20 בלבד, אך יש לה כבר תינוקת מחוץ לנישואין וכעת היא עצורה בחשד שהיתה שותפת לשוד בנק-הפועלים בקרי יית' שלום. חנה נעצרה עם עוד ארבעה גב"ר, ונגד כולם הוגש כתב-אישום. לדברי כתב-האישום, תוכננו בני החבורה את שוד הבנק במרתף בית בתל-כביר, במחצית החדש מאי השנה. הם הכינו שם מסיכות, כפפות ונשק. החבורה חזרה והתכנסה אחרי השוד באותו מרתף, ושם, לדברי כתב-האישום, הייתה להם גם חנה. הם הילקו את השלל ונפרדו. ש"ל ושה מבין מבצעי-השוד החזו ב"מישטרה בחלקם בעבירה, ואף סי"בכו את הגבר הרביעי, פייסל ספורי מיפו, ואת חנה עמר. הסניגור, נחמן גולדברג, טען כי הראיות נגד חנה הן קלושות וכי

פרקליט גולדברג ראיות קלושות

בתה התינוקת זקוקה לה. על כן ביקש לשחררה ממעצרה. בית-המשפט החליט לשחררה בערבות. מ'שפט המרעילה שוחררה

אחרי המישה חורשי מעצר, שוחררה זוהרה אדרי עדידי בית-המישפט-העליון.

זוהרה אדרי היתה במצב מבין ומסוכן. היא נאשמת בכך, שיש חד עם אחרים, ניסתה להרעיל ב"סם מסוכן עצירים מבית-המעצר בגבעתיים. עדי-המדינה, שסיבך אותה באשמה זו, הוא אביה מור לידה, אלי אבוטבול. חמור מיבחה. לטענת התביעה התחקרה זוהרה על הנוהגים בתח"ב-המישטרה ועל מקומו של מר חם-המים, כדי ששותפת לעבירה יוכלו למוזג לתוכו את הרעל ה"חריף, שהוכן מבעוד זמן, עלידי אדם אחר.

הרעל נבדק על-ידי הקושרים כ"אשר ניתן לחמור. דקות מעטות אחרי שאכל את הלחם המרוח ב"רעל, נפח החמור את נישמתו. בית-המישפט המחוזי בתל-אביב קיבל את בקשת התביעה, ועצר את זוהרה עד לתום ההליכים ה"מישפטיים נגדה, למרות שהיא אם לארבעה ילדים, אחד מהם תינוק. הסניגור, מנחם רובינשטיין, עיר ער לבית-המישפט העליון וטען כי אין ראיות מספיקות נגד מרש"ת. ואמנם, השופט משה בייסקי החליט לשחרר את זוהרה בערבות של חצי מיליון לירות.

מלא. אפשר אולי לחמש דיוויזיה אחת — רק בנשק קל וחדיש, וספק אם יותר מכך. מה שמצאנו ערכו רב, אך בשום פנים לא תמישה מיליארדי דולר, כפי שאמר אחד הפרסומים. אין לקבל גם את הטענה, כי הנשק שהיה בידי המחבלים מעיד על כוונה לאחסן מראש ציוד לחימה בשביל יחידות שלהם, או אחרות, שיצטרפו למחבלים.

”הארץ“, 18.7.1982

אשר מניב:

הישיבה על הכיכונים

האימרה הידועה „בכידונים אפשר לעשות הכל חוץ מאשר לשבת עליהם“ טועה בשני חלקיה. ראשית, אפשר לשבת על כיכונים, כפי שהוכחנו ב"15 השנים האחרונות בשטחים, אף שיש יהודות, כי תנוחה זו בלתי-ניעמה למדי ועלולה לפצוע את היושב בחלקי-גוף עדינים ביותר.

שנית, יש עוד דברים רבים אחרים, שאיי אפשר לעשות בכידונים. בכידון אינך יכול להפוך טיפס לחכם או רשע לצדיק; בכידון אתה יכול להרוג אדם, אבל אינך יכול להכיר ריחו לכתוב שירה, או לפתור מישואה מת"ר מאטית; בכידון אפשר לאנוס אשה, אבל אי-אפשר להכריחה לאהוב אותך.

בקיצור, כל שתלוי ברצונו החופשי של אדם אינו מושג בכידון, כלומר בכוח. וכפי שלמדנו מנסיונו, בכידון אפשר למנוע אויב מלהשיג את מטרתו (ואין זה דבר של מהרבה ל עם במצבנו). אבל (דווקא לעם במצבנו) עדיין אין בכך להשיג את מטרתו-אח"כ — שלום ודריקים עם שכניך.

”מעריב“, 15.7.1982

כסוקי השבוע

- ראש-הממשלה, מנחם בגין, ל-שחקן-זמר סמי דיוויס: „אתה גאון. אתה גאון אני מכיר אותך מהקולנוע. פעם הייתי הולך כל שבוע עם אשתי. אבל עכשיו אני מסתכל בטלוויזיה. אתה גאון.“
- שר-הביטחון, אריק שרון, ל-דיוויס ששאל אותו אם הוא בדיאטה: „דיא-טה? מה זה? אני אוכל הרבה דיאטה. אני אוהב את מנות-הקרב של החיילים. זו דיא-טה מצויינת. במלחמה הזו אני זולל מנות-קרב, וזו התוצאה.“
- ח"כ המערך הניצי שלמה הלל: „קודם גיקינו את צור, אחרי-כך את צידון. אנו עומדים לנקות את בירות. ובי-סוף נהפוך לחברת ניקיון בערבון בלתי-מוגבל.“
- העיתונאי יגאל גזאי: „אחרי מותו של (משה) דיין אין כבר מי שישב על הגדר. מה פלא שהורסים את גדר ביתו?“
- העיתונאי אמנון אברמוביץ; על ח"כ חרות מיכאל קליינר, שהעלה חשד דות כי סעודיה מממנת את תנועת שלום-עכשיו: „יותר סביר שהקבלן שלום נגיש מממן את ח"כ קליינר, מאשר סעודיה את שלום-עכשיו.“
- מנכ"ר רשות-השידור לשעבר, יצחק ליבני: „אם לא נעסוק כבר בהווה, בעתיד צפוי לנו עבר מזהיר.“
- המחזאי יהושע סובל: „מה תע-שה הממשלה אחרי שיאלו החול בשעון-החול בכירות? היא תחליף אותו בשעון-בוץ.“

ההבעה. ואמנם, לא היתה שום חקיקה הפוגעת בחופש-העיתונות או בחופש-הדיבור, אך עיי תונאים ועיתונים, שאינם מוכנים להלל את השילטון, נותקו ממקורות המידע והרקע. על-ידי סיפוסף מתמיד וסינגון בריוני, יצרה הממשלה אווירה שהעיתונים הם אויבי האומה ואשמים בכל הצרות שנתרגשו עליה, אין זה, חלילה, מיסטר טוטליטרי — אך כמה מסממני המבצעים כאן, מן הראוי שיעוררו דאגה: הסתרת מידע, הודעות רש"מיות כוונות וחוסר-הסובלנות האלים נגד הבעה חופשית של דעות. במה מתבטא מיסטר טוטליטרי-לאומני אם לא גם ביכולתו להצית את היצרים הפרימיטי-וויים האפלים ביותר של ציבור רחב ונבער מדעת נגד מיעוט האינטליגנציה, הפרופסורים, אנשי-הרוח והעיתונאים, כדי שתוחנק ותבוטל השפעתם?

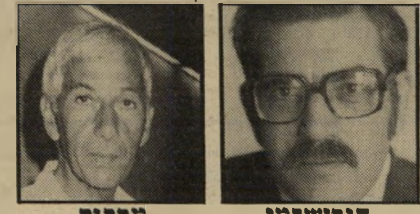
דיבורים כמו „צריך להעמיד פלוגי לקיר“, או מצבים בהם עיתונאים נאלצים לברוח מבר-תיהם בעיקבות איומים לחייהם. „הפגנות“ תמיכה בממשלה, הם מסממני הסנגון האלים, שהחזיר הליכוז כשהגיע השנה לשילטון.

”הארץ“, 16.7.1982

סילבי קשת:

שירי מילחמה

פתאום קם בבוקר מיכה רייסר הגיבור, זה שהאמץ שלו התבטא בליווי פנינה רוזנבלום לכוחותינו לא באיזור הלחימה — ורואה שמיכה קליינר עושה כותרות. חשב, חשב, חשב, ומה יכול היה ראשו הגיגני המציא? אוריקה! הוא מיהר ל-

מרקוס הירושמי

גר מיכתב לרפול שצריך מייד לחדש את הלהקות הצבאיות. הוא גילה מחדל מזועזע, זוהי המילחמה הראשונה, שבה לא נוצרו במהלך הקרבות שירים אופייניים.

”ידיעות אחרונות“, 16.7.1982

זאב שיף:

שלל השקרים

הדמיון הפרוע מזין פרסומים שונים הקשור-רים במלחמה, לא תמיד רק אנטי-ישראליים, בתחילה הרבו לנקוב במיספרי הפליטים ההרוגים במלחמה בקרב הלבנונים והפלס-טינים, שהרקיעו שחקים. לאחר מכן החלו מתפרסמים מיספרים נגי-דיים, בעיקר מפיו של השר מרידור, שמהם אפשר היה להסיק כאלו מיספר הישראליים שנפלו בקרבות רב מיספר הלבנונים הפלס-טינים והמחבלים שנהרגו במלחמה. עתה מעלים מיספרים שונים הקשורים בי-שלל שנפל בידי צה"ל. גם בעניין זה מרקיע הדמיון בנוסח סיפורי אלף לילה ולילה. הי-שלל טרם נאסף כולו, מדי יום נוספים כלי נשק ואביזורים שונים, אך עיקרי הדברים כבר גלויים. זה שלל רב ובוטל בעושרו, אך אין לומר כי ניתן לחמש בעזרתו חמש דיוויזיות בציד